

32. navadna – zahvalna – nedelja

»Človek človeku...«

Pirniče, 6. november 2016

Dragi bratje in sestre, spoštovani prijatelji!

Ko preko naših medijev spremljamo srhljive prizore, ki se dogajajo tu in tam po svetu nam morda za trenutek zastane dih: potresi nedaleč stran od tod, povodni, plazovi in orkani; po drugi strani spet vojne, takšni in drugačni spori, terorizem in kriminal; in neskončne kolone migrantov ki, zdaj zaradi vojaških spopadov, zdaj spet zaradi revščine iščejo priložnosti za nov začetek v tujini.

Morda se nam ljudje za hip zasmilijo, a že naslednji trenutek nam reklama za pralni prašek pozornost preusmeri v popolnoma drugo smer. Še številke mrtvih in ranjenih nam le nekaj sekund ostanejo v spominu. Kaj šele, da bi pomislili, da bi se lahko kaj takega že danes zgodilo tudi nam. Lahko bi se. Vendar se ne. In že to, dragi bratje in sestre, je povsem zadosten razlog za hvaležnost.

Slovenci se zadnja leta veliko pritožujemo. Nič nam ni prav. Politika, gospodarstvo, sodstvo, prometna infrastruktura, zdravstvo, vreme... če naštejemo le najpomembnejše teme naših pritoževanj. Saj drži: marsikaj bi lahko bilo drugače. Boljše. Vendar bi živeli mnogo bolj mirno in zadovoljno, če bi si priznali, da bi marsikaj lahko bilo tudi slabše, pa hvala Bogu, ni. A to ni le naš, slovenski problem: ves svet počasi drsi v nekakšno globalno depresijo.

Glavna težava je v tem, da se med seboj stalno primerjamo in tekmuje. Že otroke v vrtcu spodbujamo k tekmovalnosti in jih kaznujemo, če niso tako »uspešni«, kot njihovi vrstniki. Še mnogo huje je v šolah in na fakultetah. Da ne omenjam razmer v gospodarstvu, kjer je konkurenčnost, osnovna zakonitost poslovnega uspeha. Ampak, kolikor že, nam to ni všeč, in kolikor že nam to razkrajja osebno in družbeno zdravje, v tem svetu težko pričakujemo karkoli drugega. Našo civilizacijo smo zapeljali v napačno smer in zdaj so možnosti, da bi smer popravili praktično enake nič. Če hočeš preživeti v tem krutem svetu vedno višjih standardov in zahtev se moraš ukloniti sistemu in sprejeti ritem, ki ti ga vsiljujejo drugi.

Kje smo naredili napako? V 17. stoletju je v Angliji živel filozof in pisatelj Thomas Hobbes, ki je v svojem najpomembnejšem delu Leviatan, razložil, kakšen je njegov pogled na človeka. Trdil je: »Človek je človeku volk« (*Homo homini lupus*). Po njegovem mnenju so namreč ljudje egoistični in sebični, iščejo vedno intenzivnejšo naslado ter močan položaj, s katerega hočejo zavarovati svoje cilje. Ko človek išče ohranitev lastnega življenja, kar je njegov glavni nagon, kaj kmalu spozna,

da je osamljen, ker ne more zaupati nikomur; z drugimi ljudmi tekmuje za omejene življenjske vire in tu prej ko slej pride do spopada.

Takšno razmišljanje, drage sestre in bratje, nas pripelje do stanja, v katerem se nahajamo danes. Skratka: če hočem preživeti, moram biti spretnejši, agresivnejši, močnejši od drugih. Mar res ni druge poti? Smo drug drugemu res ovira in grožnja?

Pred 2000 leti je nekdo dokazal, da temu ni nujno tako. Dokazal je, da civilizacija lahko temelji tudi na drugih vrednotah in ne le na boju za preživetje. Civilizacija lahko temelji tudi na ljubezni, na solidarnosti, na zaupanju. Človek človeku ni nujno volk: lahko je priložnost, da storim nekaj dobrega; lahko je izziv, da premagam svojo lastno sebičnost. In če na človeka ob sebi gledam na tak način, se bo v meni budila hvaležnost. Najprej hvaležnost temu človeku, da ob njem lahko ristem in postajam boljši. In nato hvaležnost Bogu, ki naju je oba - tega človeka in mene - podaril drugega drugemu, naju postavil na ta svet, da se drug ob drugem učiva, drug drugemu pomagava in plemenitiva svoja življenja in s tem svet v katerem skupaj živimo. Jezus Kristus, dragi bratje in sestre, nam je pred 2000 leti pokazal, da ljudje drug drugemu nismo grožnja, temveč priložnost. Družba, ki jo bomo gradili na tak način, bo boljša in pravičnejša; ne bo več človeško temveč Božje kraljestvo. Kraljestvo, katerega edini zakon je ljubezen. Amen.